

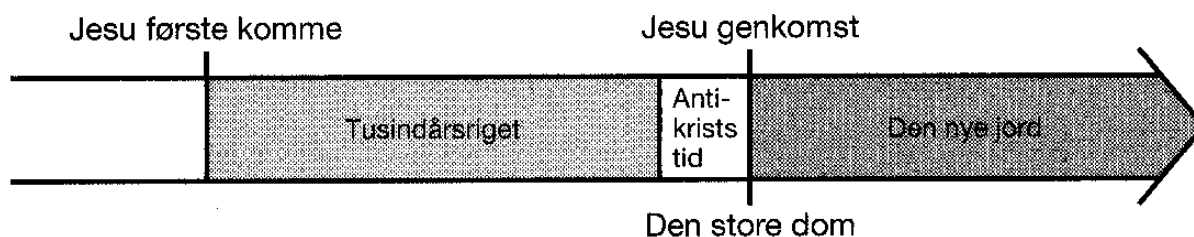
TUSINDÅRSRIGET (EZ 40-48)

Kirkehistoriemodellen¹

Ifølge kirkehistoriemodellen vil begivenhederne i forbindelse med Jesu genkomst ske i følgende rækkefølge:

1. Tusindårsriget er en betegnelse for kirkens tid fra Jesu første komme til lige før hans genkomst.
2. Kort før genkomsten vil Satan blive løsladt og forføre folkene på jorden, men ved Jesu komme vil han blive endeligt besejret.
3. I forbindelse med Jesu genkomst vil alle døde opstå, og umiddelbart efter følger den store dom.
4. Derefter kommer en ny himmel og en ny jord, hvor Gud for evigt skal herske i herlighed.

Fortalerne for denne model: Augustin, Luther, Niels Ove Vigilius og Flemming Frøkjær-Jensen.

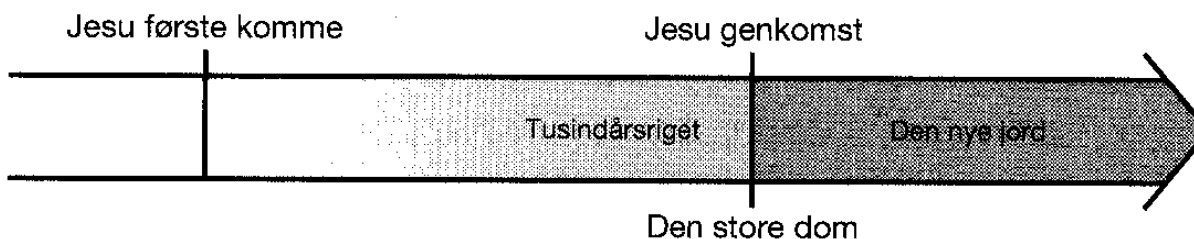

Skematisk oversigt over kirkehistoriemodellen

Udviklingsmodellen

Ifølge udviklingsmodellen vil begivenhederne i forbindelse med Jesu genkomst ske i følgende rækkefølge:

1. Tusindårsriget er en guldalder, der gradvist vil udvikle sig på jorden, efterhånden som Helligånden gennem kirkens mission får kristnet hele verden. Det store flertal af mennesker vil komme til tro på evangeliet, og kultur, økonomi, politik og sociale forhold vil blive præget af kristendommen.
2. Som højdepunkt på tusindårsriget vil Jesus komme igen. I forbindelse med Jesu genkomst vil alle døde opstå, og umiddelbart efter følger den store dom.
3. Derefter kommer en ny himmel og en ny jord, hvor Gud for evigt skal herske i herlighed.

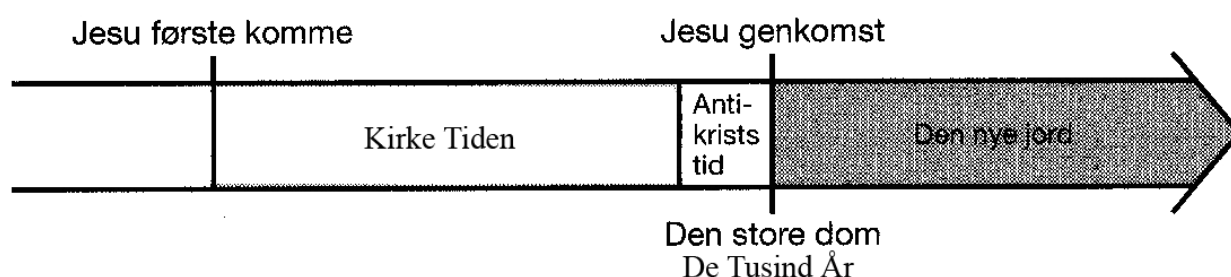
Skematisk oversigt over udviklingsmodellen

Opstandelsesmodellen

Ifølge opstandelsesmodellen vil begivenhederne i forbindelse med Jesu genkomst ske i følgende rækkefølge:

1. Kort før genkomsten vil Satan blive løsladt og forføre folkene på jorden, men ved Jesu komme vil han blive endeligt besejret.
2. I forbindelse med Jesu genkomst vil alle døde opstå, og umiddelbart efter følger den store dom.
3. Perioden er af stærk begrænset længde, idet Jesu genkomst og verdensdommen ikke alene er tæt forbundne, men dommen er et resultat af at møde Jesus i vantro, når han kommer igen. Derfor, er 'de tusinde år' et symbolsk udtryk for den periode, hvor de troendes opstandelse foregår, 'De tusinde år' kan derfor maksimalt vare en dag.
4. Derefter kommer en ny himmel og en ny jord, hvor Gud for evigt skal herske i herlighed.

Fortalerne for denne model: Georg S. Adamsen

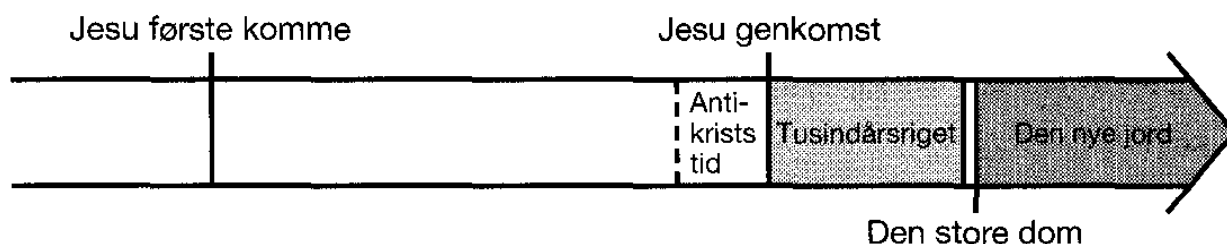
Skematisk oversigt over opstandelsesmodellen

Fremtidsmodellen

Ifølge fremtidsmodellen vil begivenhederne i forbindelse med Jesu genkomst ske i følgende rækkefølge:

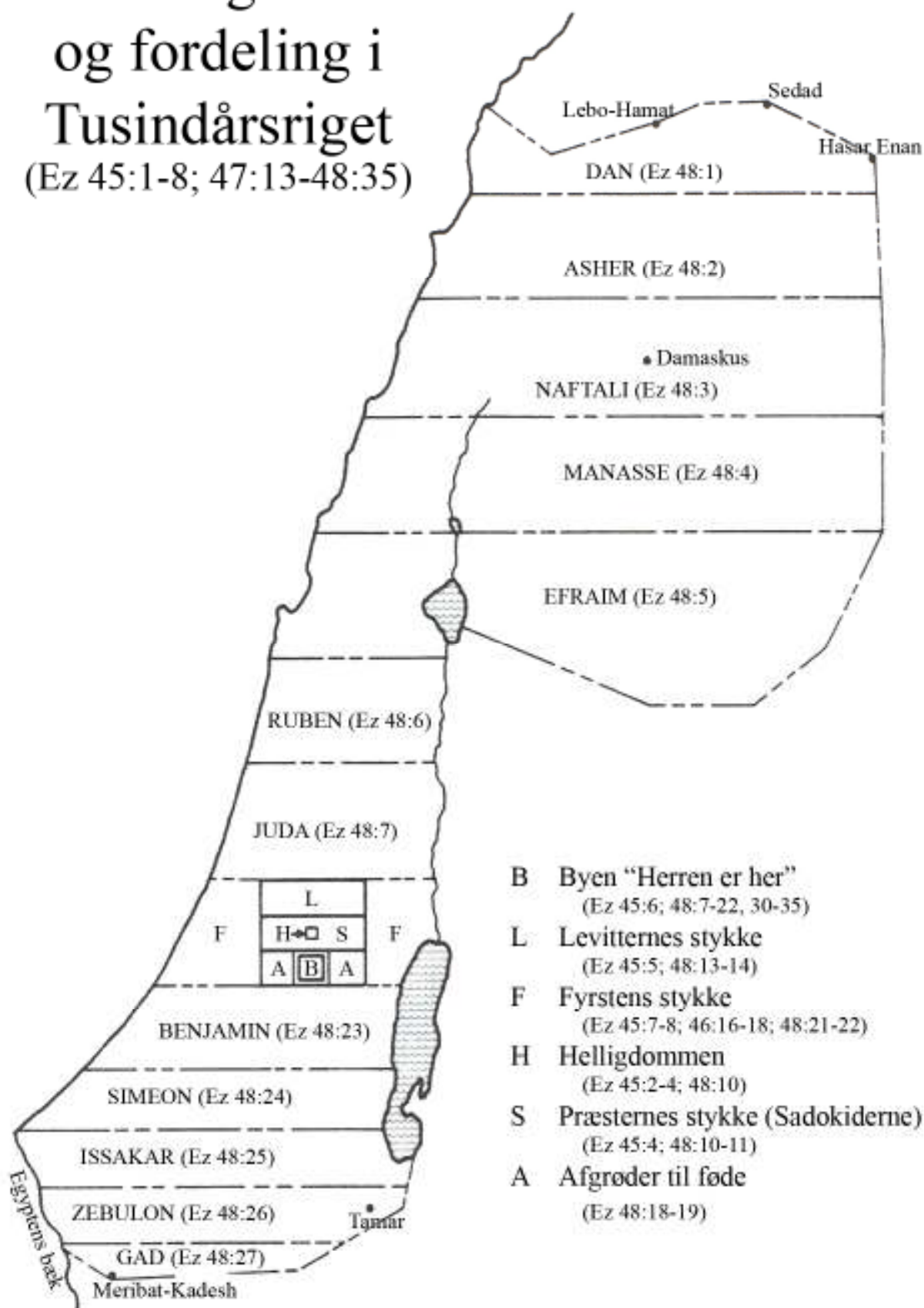
1. Verden vil i stadig højere grad blive præget af katastrofer og falske religioner, indtil ondskaben kulminerer i Antikrists rige.
2. Ved sin genkomst besejrer Jesus Antikrist, fængsler Satan og opretter tusindårsriget på jorden. Samtidig opstår en gruppe kristne (enten martyrerne eller alle kristne) og regerer med Jesus i tusindårsriget.
3. Efter tusindårsriget vil Satan blive løsladt og forføre folkene på jorden, men Gud vil endeligt besejre ham.
4. Derefter følger opstandelsen af de døde, der ikke allerede er opstået, og den store dom.
5. Og så kommer en ny himmel og en ny jord, hvor Gud for evigt skal herske i herlighed.

Fortalerne for denne model: Vilhelm Beck, C. Asschenfeldt-Hansen, Christian Møller, Oskar Skarsaune, Samuel Roswall og Ole Andersen

Skematisk oversigt over fremtidsmodellen

Landets grænser og fordeling i Tusindårsriget (Ez 45:1-8; 47:13-48:35)

TUSINDÅRSRIGET

Det Gamle Testamente:

- Løfte til David (betingelsesløs pagt, 2Sam 7:12-17;)
- Gud sværger ved sin hellighed (Sl 89:34-37);
- Forudsagt i Salmernes Bog og profeterne (Sl 2; 45; 110; Es 2:1-5; 4:1-6; 11:1-9; 12:1-6; 30:18-26; 35:1-10; 60, 61:3-62; 66; Jer 23:3-8; 32:37-44; Ez 40-48; Dan 2:44-45; 7:13-14; 12:2-3; Mika 4:1-8; Zak 12:10-14:21);

Det Nye Testamente:

- løfte til Maria (Luk 1:31-33)
- »Herre, er det nu, du vil genoprette Riget for Israel?« (Apg 1:3-8)
- Apostelmødet i Jerusalem (Apg 15:13-18)

Verdens ressourcer:

- Skabningen befriet fra forgængelighedens trældom (Rom 8:19-22; vs. 1Mose 3:17-18; & Åb 21:1)
- Ørkenen skal blomstre (Es 35:1-10)
- Frugtbar overflod (Amos 9:11-15)

Åndelig:

- Landet er fyldt med kundskab om Herren (Es 11:9; Hab 2:14)
- Satan bundet (Åb 20:1-6)

Retslig:

- Jesus skal vogte alle folkeslagene med et jernscepter (Sl 2; 110; Åb 12:5; 19:15)
- Jesus dømmes retfærdig (Es 11:1-5)
- Fred skal råde (Es 11:6-9; vs. 1Mose 9:1-7)

Ikke evigheden:

- Stadig voldsmænd & uretfærdige (Es 11:3-5)
- Stadig død (Es 65:20; vs. Åb 21:4)
- Ingen Jødiske vantro (Jer 31:31-34) og en kæmpe vækkelse blandt hedninge (Es 66:18-21)
- Herrens Herlighed i templet (Ez 43:1-12; vs. Åb 21:22)

1. Et interessant tvist på kirkehistoriemodellen kommer Poul Hoffmann med: Diskussionen om, hvilke begivenheder der med størst ret kan hævdes at markere oldtidens slutning og middelalderens begyndelse, vil ifølge sagens natur aldrig ophøre— folkevandringerne og Det vestromerske Riges fald er andre af de iøjnespringende omvæltninger, man er standset ved; noget lignende er tilfældet, når det gælder overgangen fra middelalder til nyere tid. Selvfølgelig er det overhovedet umuligt at arbejde med eksakte tidsansættelser i disse sammenhænge, men retter man blikket mod år 500 efter Kristus, har man det tidspunkt, hvor oldtiden i hvert fald definitivt er forbi og noget nyt begyndt. Tilsvarende går det an at holde fast ved år 1500 efter Kristus som tiden for den fuldbyrdede overgang fra middelalder til renaissance. De to årstal er da også de almindeligt antagne skæringspunkter. I den mellemliggende epoke, de tusind år, vi kalder middelalderen, er Gudsrigets situation radikalt forandret i forhold til oldtiden. I middelalderen bliver det i højeste grad netop Gudsriget, først og sidst repræsenteret af den kristne kirke, der sætter sit præg på menneskets indre og ydre liv og former dets stræben. Omkring den middelalderlige kraftudladnings to poler, Rom i vest og Konstantinopel i øst, opstår der en på mange måder helt ny verden i forhold til de forudgående årtusinder (der ved deres nærmest bombastisk statiske præg skulle være tilstrækkelige til at berøve en uholdt iagttagelse alle forestillinger om evolution i historien i gængs forstand). Vi får en periode, som med enhver ret kan betegnes som kristen. »Det middelalderlige samfunds struktur hvilede på den kristne tro. At tabe den sandhed af syne betyder at misforstå hele perioden. Troen var hjemestenen; religionen Øvede indflydelse på menneskenes sind som noget absolut, som noget, ingen drog i tvivl. Der var ikke antydning af ligegyldighed, endnu mindre af ateisme. Samfundet *troede*, fra den laveste til den højeste.« **Nattetanker i arken (s.15-16)**